

Пре неки дан, тачније 3. септембра, *Политика* је објавила ауторски текст Тамаре Лукшић-Орландић, заменице заштитника грађана за права детета. Текст носи назив: „Зашто сам за удаљавање кладионица од школа“. У чланку се хвали градоначелник Ђилас који је лично премеравао удаљеност кладионица од школа, задуживање бившег ватерполисте Шапића за пропаганду плана да се кладионице изместе итд...

У једном тренутку госпођа Лукшић-Орландић каже како се не слаже са власницима кладионица који тврде да родитељи и школа треба да на себе преузму главни терет одвраћања малолетника од коцкања. То њено неслагање разлог је за овај коментар;

У животу нисам ушао у коцкарницу или кладионицу и не познајем ниједног власника тих објеката. Коцку сматрам овисношћу попут алкохолизма или пушења, а кад мало боље размислим, блиска је и наркоманији, барем по количини новца потребној за задовољење страсти.

Бранећи власнике кладионица браним принцип да држава треба што мање да се меша у приватан живот појединца. А то хоће ли неко финансирати малолетног коцкара је његова приватна ствар све док не ескалира.

Родитељи према свом потомству осим обавеза имају и права која се често заборављају. Једно од тих права је и ограничавање слободе кретања. Наравно, као и већина других питања на која утиче наша држава, препуштена је у руке особа попут ове „заменице“ и ово право је сведено на предмет спрдње. Родитељима су остављене родитељске обавезе, а ускраћена су им родитељска права...

Иако разумем да данас и овде не постоји законит начин да родитељ свом детету наметне своју вољу, ипак је родитељ тај који први мора да води рачуна о добробити детета, чак и по цену да прекрши закон. Јер не постоји нико коме је то дете важније него

Криви су други

Пише: Драгослав Павков
недеља, 12 септембар 2010 16:18

његовим родитељима.

Просто, ако вас дете не слуша морате покушати разговором и убеђивањем, а ако ни то не помогне – каиш у шаке без обзира на закон и „заменицу“.

Ово пишем најискреније могуће, као отац момка који је управо стигао са издржавања двоипогодишње затворске казне на коју је био осуђен због учешћа у тучи у којој је други момак изгубио живот.

Као млад родитељ слушао сам савете „школованих“ педагога, психолога, наставника – свих осим својих родитеља који су знали да је батина из раја изашла. Тако се десило да поред најбоље воље и највећег уложеног труда постанем неуспешан родитељ, отац делинквента.

Следећа на листи оних који морају да брину о васпитању младих је школа. Без обзира на накарадни образовни систем, лоше зараде наставника итд.

Људи који раде у просвети су тамо јер су сами бирали од чега ће се прехрањивати, нико их није силом натерао да се школују за предаваче у србијанским школама. Због тога треба да понесу и свој део одговорности за свој лош стандард, уместо што им он служи као алиби за лош рад са децом.

Трећи на листи оних који морају да се баве васпитањем младих су не власници кладионица, већ државни органи: Министарство просвете које треба да врши притисак на министарство финансија да појача контролу рада места где је малолетницима забрањен приступ. А малолетно лице нема шта да тражи у казину, па чак и ако је оно у школском дворишту. Онај ко такво лице у таквом објекту послужи мора бити драстично кажњен, газда објекта такође... Али онда се појављује проблем са интересима политичара, порезника, итд., који остају без својеврсног рекета који власници коцкарнице плаћају кроз којекакве „знакове пажње“.

Дакле, мислим да је неморална, противправна и осiona одлука државе да коцкарнице

Криви су други

Пише: Драгослав Павков
недеља, 12 септембар 2010 16:18

чији су власници исте отворили према тада важећим прописима према свом шефу измешта даље од школа. При томе ме баш брига за интересе власника коцкарница, већ се залажем за принцип да држава прва треба да поштује прописе које је донела и на тај начин да покаже грађанима како они треба да се понашају. Такође, градоначелник Ђилас би морао да нађе неку другу тему за свој политички маркетинг јер ово би неки независтан тужилац могао да препозна као злоупотребу деце у политичке сврхе. Наравно, када бисмо таквог тужиоца имали...

Ако за државне органе „може да бидне, али не мора да значи“, то сваки појединац пројектује на себе и свој случај, па добијамо безакоње какво је на сцени данас.

Дакле, госпођа Лукшић-Орландић „у ништа“.